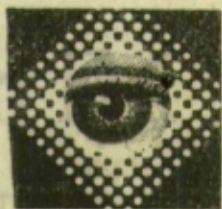

Az érvényesülés útjai

Mindennap egy darabbal nagyobb lesz a múltunk, s az előttünk álló út egy picivel megrövidül. Mint a szorgalmas hangyák, úgy hordjuk össze a szükséges kellékeket ezen az úton, legyen az a tudás, boldogság, siker, érezve, hogy az út véges, s nem mindegy, hogy akaratunkat, eszünket, emberségünket mire használjuk. Nem hiszem, hogy valaki ne törődne ezzel, mit ér tudásával, mire megakaratával, érvényesül-e emberisége. Érvényesül-e valaki, ha azt akarja, tudása, szorgalma, tehetsége egy-egy közösségtől elismerést kapjon. Az ilyen kérdésnél talán sokan dühösen, tagadólag rázzák a fejüket, míg az optimisták mosolyogva bólogatnak.

Csupa nagyszem arc, a mai buszonévesek hűvös nyugalma-

ta az ötletet ahhoz, hogy olyanról is írjak, akinek az anyagi érvényesülés a fontos. De előbb a benzinkutak körül nézelődtem. A hideg metsző szél annyira átfújta, hogy nem győztem cérnával, míg valaki szóba áll velem. Így kerültem a szállodába, V. A. szállodai portás, magyar—orosz szakos középiskolai tanár, udvariasan megmondta, nem a pénz miatt jött a vendéglátó szakmába.

— Három évig tanítottam, az első év után tudtam, nem sokáig csinálom. Amikor a katedrára léptem, úgy éreztem, megváltom a világot. Aztán gyorsan kiborultam, de nem a gyerekek miatt. Sokat nyeltem az igazgatói mentalitás miatt.

— És most?

— Készülök a doktorimra, nyel-

BAKA
ISTVÁN

Változatok egy kurucdalra

Zöld erdő harmatában
gázolt a ló alattam.
Édes Hazám, ki bűne,
hogy benned nem maradtam?

Havas táj vicsorít rám,
bűjdosni kell halálra.
Bércek szaggatta kendő
Magyarország határa.

Ki int vele? Ki intne?
Talán ha nem husággal...
Fütyömre nem felel már
lőhorkanás, madárdal.

Zöld erdő harmatává
hívesül veritékem.
Piros csizmám nyomából
toportyán nyalja vérem.

POLNER
ZOLTÁN

Képeslap

Kedves Anyánk!

Róma, Velence csodás. Milánóban
ámulva néztük a Dómot,
Nápolyban a tengert.

Holnap Svájcba megyünk. Csókoljuk
ezerszer.

Reméljük megszokta már
a szociális otthont.

Ingyencirkusz

Tapsolt, hurrázott, éltette
a költőket,
de láttam, egyre csak
az öt-nyerőszámon töpreng.